

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce: V.I.**, státní příslušnost Ukrajina, v České republice bytem ..., *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.6.2016, čj. MV-57381-6/SO-2016,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7.6.2016, čj. MV-57381-6/SO-2016 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*) ze dne 11.3.2016, čj. OAM-14262-66/TP-2012 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byla podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (*dále jen „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“*) zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu. Žalobce rovněž požadoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

Žalobce nesouhlasil s argumentací žalované, která nesprávným a konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem a zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.

Žalobce v první řadě poukazoval na nesprávný výklad § 68 odst. 1 ZPC a namítal, že ze znění tohoto ustanovení nevyplývá, k jakému okamžiku je nutné podmínku pěti let nepřetržitého pobytu splnit. Evropský rámec směřuje k výkladu, že podmínka pěti let nepřetržitého pobytu by měla být splněna ke dni podání žádosti, přesto český zákonodárce tuto specifikaci do znění zákona o pobytu cizinců nezahrnul, a to ani v rámci značného počtu novel tohoto zákona. K tomu žalobce citoval z rozsudku zdejšího krajského soudu ze dne 10.2.2016, čj. 30 A 155/2014-52: „*Evropský rámec problematiky je dán obsahem směrnice Rady č. 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Ta v čl. 4 bod 1 konstatuje, že členské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývají oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu 5 let. Z této formulace také správní orgány vycházely a akcentovaly, že § 68 odst. 1 je nezbytné vykládat tak, že ono období 5 let nepřetržitého pobytu na území je nezbytné sledovat od doby, kdy byla podána žádost o přiznání trvalého pobytu. Soud dospěl k závěru, že při posuzování sporné otázky, tedy, od které doby a ve kterém období je nezbytné posuzovat naplnění podmínky 5 let nepřetržitého pobytu na území, se žalovaný správní orgán dopustil nezákonného výkladu § 68 zákona o pobytu cizinců. Ona nezákonnost vyplývá z toho, že § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců blíže nespecifikuje, ve kterém časovém období by podmínka pěti let nepřetržitého pobytu na území měla být naplňována. Jistě, evropský kontext výkladu problematiky nasvědčuje tomu, že ona doba je sledovatelná zpětně od doby podání žádosti, avšak je nutno respektovat i český právní řád stavící cizince do výhodnější pozice. Pro závěr žalované a prvoinstančního správního orgánu, že předmětná doba je počitatelná 5 let zpětně od doby podání žádosti, nelze nalézt zákonného podkladu. Řečeno jednoduše, zákon o pobytu cizince žádnou takovou podmínku nestanoví. Soud může pouze konstatovat, že zákonodárce od roku 2003 do současné doby nevyužil možnosti, aby přizpůsobil český právní řád evropské legislativě a eliminoval případný výhodnější výklad národních předpisů pro cizince. Znění § 68 odst. 1 je jednoznačné a časové omezení plynoucí z čl. 4 odst. 1 citované směrnice český právní řád nepřevzal. Závěry, které použila žalovaná a Ministerstvo vnitra nemají opodstatnění v českém právním řádu, konkrétně v § 68 zákona o pobytu cizinců. V tomto směru soud hodnotí rozhodnutí a právní závěry, které se váží k výkladu a právním důsledkům § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jako nezákonné.*“ Dle žalobce lze uvedené rozhodnutí aplikovat i na jeho případ.

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 8.12.2015, čj. 46 A 27/2014-107, bylo zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 14.3.2014, čj. MV-9791 1-3/SO/sen-2011, jímž bylo rozhodnuto o neprodloužení dlouhodobého pobytu žalobce. I přestože před vydáním meritorního rozhodnutí nebyl přiznán žalobě odkladný účinek, meritorní rozhodnutí Krajského soudu v Praze s účinky ex tunc de facto legalizovalo zpětně dlouhodobý pobyt žalobce na území a ten tudíž pobývá v současné době na území České republiky legálně, a to na základě fikce dle § 47 odst. 2 ZPC. Žalovanou podaná kasační stížnost nemá na právní

moc ani vykonatelnost uvedeného rozsudku vliv. Žalobce tedy v současné době pobývá na území České republiky již 9 let, podmínka nepřetržitého pobytu v délce alespoň pěti let ve smyslu § 68 odst. 1 ZPC je tedy zachována, a to již ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí, tedy k 11.3.2016.

Dále žalobce namítal porušení § 174a ZPC, kde je stanovena povinnost zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí dle tohoto zákona. Výčet uvedený v tomto ustanovení představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí, tedy i žalobou napadené rozhodnutí, přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. Uvedené ustanovení nabízí onen minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo se s nimi nevypořádá vůbec. Správní orgán má povinnost přiměřenost dopadů zkoumat z úřední povinnosti. Jakékoliv odůvodnění ohledně dopadů rozhodnutí však v odůvodnění napadeného rozhodnutí absentuje. V situaci, kdy je správní orgán povinen postupovat dle § 3 správního řádu, tj. tak, aby zjistil skutečný stav věci, je jeho povinností, aby se minimálně pokusil o to, že žalobce buďto vyslechne k problematice faktorů uvedených v § 174a ZPC, nebo jej jakýmkoliv jiným způsobem vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil, případně se uvedené náležitosti pokusí zjistit sám jiným způsobem. Pokud však prvostupňové rozhodnutí ani napadené rozhodnutí neobsahují žádnou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, jak to požaduje § 174a ZPC (jak je tomu v tomto případě), jedná se o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale také § 3 správního řádu, jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci, mající vazbu na § 174a ZPC. Rovněž žalovaný tím, že se s touto nepřiměřeností nevypořádal, jednal v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

III. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí navrhovala zamítnutí žaloby. K námitce nesprávného výkladu § 68 odst. 1 ZPC uvedla, že doba pěti let nepřetržitého pobytu na území musí dle tohoto ustanovení bezprostředně předcházet podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. V případě žalobce se jedná o období od 2.7.2007 do 2.7.2012. Celková doba nepřetržitého pobytu žalobce na území však neodpovídá zákonem požadovaným 5 letům nepřetržitého pobytu, neboť s ohledem na datum přicestování na území, tj. 17.10.2007, činila ke dni podání žádosti 2.7.2012 celkem 4 roky, 8 měsíců a 20 dnů. Skutečnost, že rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 8.12.2015 bylo zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 14.3.2014, čj. MV-9791 1-3/SO/sen-2011, jímž nebyl prodloužen dlouhodobý pobyt žalobce, nemá vliv na to, že žalobce ke dni podání žádosti nesplňoval podmínku nepřetržitosti pobytu ve smyslu § 68 ZPC. Žalovaná dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.6.2016, čj. 9 Azs 95/2016-32, který zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 10.2.2016, čj. 30 A 155/2014-52, na který odkazuje žalobce. Z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že nepřetržitý pobyt dle § 68 odst. 1 ZPC je třeba chápat ve smyslu Směrnice jako oprávněnou fyzickou přítomnost cizince na území. Tomuto výkladu svědčí mimo jiné bod č. 6 preambule Směrnice, který uvádí, že

pobyt cizince by měl být oprávněný a nepřetržitý, aby bylo možno prokázat, že dotyčná osoba se v zemi usídlila. Je zřejmé, že důraz je kladen především na existenci úzkého vztahu mezi cizincem a státem, který může vzniknout jen v důsledku dlouhodobého a oprávněného pobytu cizince na území a pouze za splnění této podmínky má možnost požádat o trvalý pobyt. Oprávněnost pobytu je zapotřebí rozumět takovou nepřítomnost cizince na území, kterou zákon předvídá a dovoluje (např. na základě vydaného platného povolení k pobytu).

IV. Vyjádření účastníků při jednání soudu

O věci samé rozhodl soud k návrhu žalobce po provedeném jednání, kterého se zúčastnil zástupce žalobce. Žalovaná svoji neúčast omluvila a souhlasila, aby soud jednal bez její přítomnosti. Soud tedy jednal ve smyslu § 49 odst. 3 s.ř.s. bez přítomnosti žalované. Vycházel přitom z obsahu soudního spisu a správního spisu.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Žaloba není důvodná.

Právní hodnocení

A.

Žalobce podal dne 2.7.2012 žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

O žádosti bylo rozhodováno podle § 68 odst. 1 ZPC, podle něhož: „*Povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území*“.

Žádost byla zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. f) ZPC, kde je stanoveno: „*Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68*“.

Správní orgány obou stupňů zcela správně posuzovaly splnění podmínky stanovené v § 68 odst. 1 ZPC, a to zda byla žádost podána žalobcem „*po 5 letech nepřetržitého pobytu na území*“.

K tomu z Cizineckého informačního systému prvostupňový správní orgán zjistil, že žalobce poprvé přicestoval na území České republiky dne 12.3.2006 a pobýval zde na základě víza nad 90 dnů za účelem „zaměstnání“ do 31.10.2006. Následně přicestoval dne 17.10.2007 a pobýval na území na základě víza nad 90 dnů za účelem „výkonný manažer - účast v právnické osobě“ s platností od 17.10.2007 do 19.3.2008. Platnost víza nad 90 dnů za účelem „výkonný manažer - účast v právnické osobě“ byla následně prodloužena od 20.3.2008 do 19.3.2010. Po té byla platnost víza prodloužena za účelem „podnikání – osoba samostatně výdělečně činná“ s platností od 18.5.2009 do 17.5.2011.

Dále bylo zjištěno, že byla žalobcem dne 2.5.2011 podána žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání – osoba samostatně výdělečně činná“. Žádost byla prvostupňovým rozhodnutím ze dne 3.8.2011, čj. OAM-33474/TP-2011, zamítnuta a rozhodnutím žalované ze dne 14.3.2014, čj. MV-9791 1-3/SO/sen-2011 bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Rozhodnutí žalované bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 5.2.2015, čj. 45 A 27/2014-76, který byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14.5.2015, čj. 6 Azs 35/2015-30. Krajský soud v Praze znovu zrušil rozhodnutí žalované rozsudkem ze dne 8.12.2015, čj. 46 A 27/2014-107. Kasační stížnost žalované byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30.5.2016, čj. 3 Azs 277/2015 – 29. Tato skutečnost je však pro posouzení důvodnosti žaloby bez významu.

Celkovou dobu nepřetržitého pobytu žalobce na území České republiky je tak nutno počítat s ohledem na datum, kdy žalobce přicestoval na území, ode dne 17.10.2007. Ze směrnice 2003/109/ES, jakož i judikatury Soudního dvora EU a Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že podmínka oprávněného a nepřetržitého pětiletého pobytu musí být splněna již před podáním žádosti. Rozhodným obdobím je tak pět let nepřetržitého pobytu na území před podáním žádosti, tedy doba od 17.10.2007 do 2.7.2012, která činí 4 roky, 8 měsíců a 20 dnů. Z uvedeného je zřejmé, že žádost o povolení trvalého pobytu nebyla žalobcem dne 2.7.2012 podána „po 5 letech nepřetržitého pobytu na území“. Správní orgány obou stupňů tak učinily správný závěr, že nebyla splněna podmínka § 68 odst. 1 ZPC a žádosti proto nemohlo být vyhověno.

B.

První žalobní bod je postaven na tvrzení o nesprávném výkladu § 68 odst. 1 ZPC správními orgány s odůvodněním, že „ze znění tohoto ustanovení nevyplývá, k jakému okamžiku je nutné podmínku pěti let nepřetržitého pobytu splnit“. Žalobce k tomu cituje z rozsudku zdejšího krajského soudu ze dne 10.2.2016, čj. 30 A 155/2014-52, podle něhož nelze nalézt zákonného podkladu pro závěr, že předmětná doba je počítatelná 5 let zpětně od doby podání žádosti. K tomu je nutno uvést, že citovaný rozsudek zdejšího krajského soudu byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15.6.2016, čj. 9 Azs 95/2016-32, (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu a krajských soudů zde citované jsou dostupné na www.nssoud.cz). V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud učinil výklad § 68 odst. 1 ZPC a dospěl k závěru, že podmínka pěti let nepřetržitého pobytu na území má být splněna ke dni podání žádosti a nikoli ke dni vydání rozhodnutí. S výkladem ustanovení § 68 odst. 1 ZPC, který zaujal Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku, se zdejší krajský soud

rozhodující v této právní věci ztotožňuje a nemá důvod se od něj při posouzení totožné žalobní námitky odchýlit.

Evropský rámec dané problematiky je dán obsahem směrnice Rady č. 2003/109/ES ze dne 25.11.2003, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (*dále jen „Směrnice“*). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15.6.2016, čj. 9 Azs 95/2016-32, dospěl k závěru, že je namístě vyložit sporný § 68 odst. 1 ZPC za použití doktríny nepřímého účinku Směrnice, neboť sporné ustanovení okamžik, ke kterému má být podmínka nepřetržitého pětiletého pobytu cizince na území splněna, neupravuje.

Nejvyšší správní soud proto v citovaném rozsudku konstatoval: *„Pokud by zákon o pobytu cizinců, případně procesní předpis s ním související (v projednávané věci správní řád) výslovně stanovily, že správní orgán při posuzování žádosti cizince o trvalý pobyt vychází ze skutkového a právního stavu ke dni vydání svého rozhodnutí, nemohl by být eurokomformní výklad nepřímého účinku Směrnice aplikován, neboť by již šlo o nepřípustný výklad contra legem. Ustanovení § 68 odst. 1 žádné časové podmínky, v rámci kterých musí být nepřetržitá pětiletá délka pobytu na našem území splněna, nestanoví. Zásadu, dle které správní orgán posuzuje soulad rozhodnutí podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání, správní řád obsahuje jen v ustanoveních týkajících se přezkumného řízení a obnovy řízení. Ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců tak z hlediska naplnění časové podmínky umožňuje oba sporné výklady. Lze jej totiž vyložit tak, že zákonná podmínka pětiletého nepřetržitého pobytu na území může být splněna kdykoliv v průběhu řízení o žádosti cizince, a to až do okamžiku vydání rozhodnutí. Umožňuje však i výklad opačný, tj. že tato podmínka musí být splněna před podáním samotné žádosti, neboť již v žádosti by měl cizinec doložit splnění zákonem stanovených podmínek pro přiznání trvalého pobytu. Žadatel ani sám přesně neví, v jakém časovém horizontu správní orgán o jeho žádosti rozhodne, neboť ten je sice vázán lhůtami, ve kterých tak musí učinit nejpozději, nic mu však nebrání rozhodnout i dříve. Za této situace musí soud aplikovat ten výklad, který je nejbližší smyslu a cíli odpovídajícího ustanovení Směrnice (...) Nepřetržitý pobyt dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je tak třeba chápat ve smyslu Směrnice jako oprávněnou fyzickou přítomnost cizince na území. Tomuto výkladu svědčí mimo jiné bod č. 6 preambule Směrnice, který uvádí, že pobyt cizince by měl být oprávněný a nepřetržitý, aby bylo možno prokázat, že dotyčná osoba se v zemi usídlila. Je zřejmé, že důraz je kladen především na existenci úzkého vztahu mezi cizincem a státem, který může vzniknout jen v důsledku dlouhodobého a oprávněného pobytu cizince na území a pouze za splnění této podmínky má možnost požádat o trvalý pobyt. Oprávněnost pobytu je zapotřebí rozumět takovou přítomností cizince na území, kterou zákon předvídá a dovoluje (např. na základě vydaného platného povolení k pobytu). Nepřetržitost pobytu se pak v souladu s čl. 4 Směrnice zkoumá ke dni podání žádosti a může být pochopitelně za určitých podmínek zachována i v době faktické nepřítomnosti cizince. Ustanovení čl. 4 odst. 3 pododst. 2 Směrnice umožňuje členským státům, aby ve zvláštních nebo výjimečných případech dočasné povahy a v souladu se svými vnitrostátními právními předpisy připustily, že delší období nepřítomnosti, než jaké stanoví směrnice, nebude znamenat přerušeni nezbytné pětileté doby pobytu.“*

Ze Směrnice a judikatury Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že podmínka oprávněného a nepřetržitého pětiletého pobytu musí být splněna již před podáním žádosti. Obdobně též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.1.2017, čj. 5 Azs 234/2016-21. Uvedená žalobní námitka proto není důvodná.

C.

Žádost žalobce o povolení trvalého pobytu byla prvostupňovým správním orgánem zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. f) ZPC, podle něhož Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68. V případě žalobce nebyly splněny podmínky § 68, jak bylo uvedeno výše. V odstavci prvním § 75 není při naplnění důvodů tam uvedených stanovena podmínka, podle níž by bylo nutno rozhodovat o zamítnutí žádosti na základě konkrétního tam uvedeného důvodu za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Nebylo proto povinností správních orgánů, aby posuzovaly, zda bude toto rozhodnutí přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Taková povinnost je stanovena v odstavci druhém § 75, kde jsou pod písmeny a) až g) uvedeny důvody, kdy Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, avšak je zde nutno posoudit, zda toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Podle § 75 odst. 2 ZPC však o žádosti žalobce rozhodováno nebylo.

Takovou povinnost nebylo možné dovodit ani z § 174a ZPC, neboť podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4.1.2017, čj. 9 Azs 288/2016 – 30: „*Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.*“

Rovněž tato námitka žalobce není důvodná.

Závěr

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalované v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 18. července 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová